

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **E. F. P.,**
bytem x

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2020, č. j. MPSV-2020/205718-911

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 15. 10. 2020, č. j. MPSV-2020/205718-911 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2020, č. j. MPSV-2020/205718-911 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále též „správní orgán prvního

stupně“) ze dne 14. 7. 2020, č. j. 23054/2020/AAF, kterým bylo rozhodnuto o nepřiznání dávky pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení za měsíc květen 2018.

2. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že závěry žalovaného nemohou obstát. Žalobkyně se domnívala, že zásadní vada spočívá v tom, že žalovaný při použití § 33 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), porovnává započitatelný příjem s přiměřenými náklady na bydlení namísto toho, aby je porovnal s odůvodněnými náklady na bydlení, jak je to zřejmé ze smyslu zákona o pomoci v hmotné nouzi, což žalobkyně dovozuje z § 33 odst. 2 tohoto zákona („lze s přihlédnutím ... přiznat také osobě“) či z dobrodiní § 33 odst. 1 tohoto zákona. Žalovaný tedy nemůže stanovit přísnější podmínky, musí se jednat o odůvodněné náklady na bydlení, nikoli jen přiměřené, které neodpovídají ekonomické realitě. Skutečnost, že do § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi nebyla zařazena slova „po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení“ je dle žalobkyně legislativně-technická chyba, jejímž řešením je postup popsáný v nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96 o odchýlení se od doslovného znění, vyžaduje-li to smysl ustanovení. Žalobkyně uvedla výpočet, kdy pokud se od započitatelného příjmu 13 519 Kč odečte částka za bydlení 12 524 Kč, zbyde 995 Kč, tedy žalobkyni a jejímu synovi nezůstane zdaleka ani existenční minimum, pokud by se odečítaly pouze normativní náklady 11 186 Kč, zbude 2 333 Kč, tj. o 4 727 Kč méně než částka živobytí, tolik by tedy měla činit nejméně výše dávky. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla zrušení prvostupňového i žalobou napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul veškeré rozhodné skutečnosti v řízení o žádosti žalobkyně o dávku pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení, ze kterých v předmětném řízení vycházel, včetně provedených výpočtů, přičemž setrval na přijatých závěrech. Uvedl, že má za to, že výpočet částky živobytí a příjmu žalobkyně a společně posuzované osoby byl jednoznačně vysvětlen a proveden v souladu se zákonem a žalobkyně nesplňuje podmínky nároku na dávku. Správní orgán prvního stupně dle žalovaného jednoznačně vysvětlil, proč do částky živobytí žalobkyně započítal existenční a nikoli životní minimum. K žalobní námitce žalovaný uvedl, že pro účely § 33 odst. 2 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi se zjišťuje příjem podle § 9 odst. 1 a nikoli dle § 9 odst. 2 téhož zákona. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
5. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 22. 11. 2022 žalobkyně i žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost o dávku pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení ze dne 31. 5. 2018, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 7. 2020 č. j. 23054/2020/AAF, žalobou napadené rozhodnutí č. j. MPSV-2020/205718-911 ze dne 15. 10. 2020.

7. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 31. 5. 2018 žalobkyně podala žádost o dávku pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení. Rozhodnutím ze dne 14. 7. 2020 č. j. 23054/2020/AAF, rozhodl správní orgán prvního stupně o nepřiznání dávky doplatek na bydlení. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně shrnul relevantní právní úpravu a dále uvedl, že společně posuzovaná osoba je invalidním občanem pouze ve II. stupni invalidity, do 28. 2. 2018 pracovala na základě pracovní smlouvy, od 1. 3. 2018 je v evidenci uchazečů o zaměstnání. Syn žalobkyně je osobou, která vyžaduje dietní stravování při osteoporóze. Žalobkyně je poživatelkou starobního důchodu. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že nárok na příspěvek na živobytí žalobkyni nevznikl z důvodu vysokých příjmů. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
8. Doplatek na bydlení představuje dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi jednu z dávek systému pomoci v hmotné nouzi.
9. Zákon o pomoci v hmotné nouzi upravuje dva typy dávek k zajištění základních životních podmínek fyzických osob, a to dávky měsíčně se opakující (příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení) a dávky jednorázové označované souhrnně jako dávka mimořádné okamžité pomoci.
10. Příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení jsou základními prostředky k zajištění osob nacházejících se v hmotné nouzi. Jedná se o dávky obligatorní, tedy takové, na které vzniká nárok splněním podmínek stanovených zákonem.
11. Podle § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi *má nárok na doplatek na bydlení vlastník bytu, který jej užívá, nebo jiná osoba, která užívá byt na základě smlouvy, rozhodnutí, nebo jiného právního titulu, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení snížených o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu byl a) příjem vlastníka bytu nebo jiné osoby, která užívá byt, zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby (§ 24), nebo b) příjem společně posuzovaných osob zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí společně posuzovaných osob (§ 24); právní titul k užívání bytu je přitom nezbytné prokázat písemným dokladem, přičemž předložení čestného prohlášení k tomuto účelu nestačí.*
12. Podle § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi *je podmínkou nároku na doplatek na bydlení získání nároku na příspěvek na živobytí. Doplatek na bydlení lze přiznat s přihlédnutím k jejím celkovým sociálním a majetkovým poměrům také osobě, které příspěvek na živobytí nebyl přiznán z důvodu, že příjem osoby a společně posuzovaných osob přesáhl částku živobytí osoby a společně posuzovaných osob, ale nepřesáhl 1,3násobek částky živobytí osoby a společně posuzovaných osob.*
13. Podle § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi *má nárok na příspěvek na živobytí osoba v hmotné nouzi podle § 2 odst. 2 písm. a), jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob.*

14. Podle § 9 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi se pro účely tohoto zákona za příjem, není-li dále stanoveno jinak, považuje 80 % příjmu z důchodů poskytovaných v rámci důchodového pojištění.
15. Podle § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi se příjmem osoby nebo společně posuzovaných osob se pro účely příspěvku na živobytí rozumí příjem podle odstavce 1 snížený o přiměřené náklady na bydlení; za přiměřené náklady na bydlení se pro účely tohoto zákona považují odůvodněné náklady na bydlení (§ 34), nejvýše však do výše 30 %, a v hlavním městě Praze do výše 35 % příjmu osoby nebo společně posuzovaných osob. Do odůvodněných nákladů na bydlení se pro účely příspěvku na živobytí započítávají v případech, kdy nelze zjistit přesnou výši těchto nákladů podle § 34, ale dotyčná osoba takové náklady prokazatelně vynakládá, náklady až do výše, která je v místě obvyklá, avšak maximálně do výše 75 % normativních nákladů na bydlení podle zákona o státní sociální podpoře.
16. Nejprve soud uvádí, že předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je výše specifikované rozhodnutí o nepřiznání dávky doplatku na bydlení, nikoli dávky příspěvek na živobytí, byť mezi řízeními o těchto dávkách existuje určitá souvislost. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Ads 369/2017-34, „[t]o, že podmínkou nároku na doplatek na bydlení je získání nároku na příspěvek na živobytí, neznamená, že by stačilo napadnout včasnou žalobou právě jen negativní rozhodnutí o doplatku na bydlení, kdykoli později se zmínit i o rozhodnutí ve věci příspěvku na živobytí, a založit tím soudu povinnost přezkoumat i negativní rozhodnutí o příspěvku na živobytí. Obě tato rozhodnutí, ačkoli spolu souvisejí, totiž jsou samostatnými správními akty, které mohou a mají být napadány u správního soudu samostatně a ve dvouměsíční lhůtě od jejich vydání. Rozhodnutí o příspěvku na živobytí tak není závazným podkladem rozhodnutí o doplatku na bydlení ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s., které by soud mohl přezkoumat v rámci řízení o žalobě proti nepřiznání doplatku na bydlení“. Soud proto vycházel z toho, že o nároku žalobkyně na příspěvek na živobytí bylo rozhodnuto pravomocně a dále se zabýval výhradně žalobními námitkami směřujícími do výše specifikovaného rozhodnutí o nepřiznání dávky doplatku na bydlení žalobkyni.
17. V nyní projednávaném případě je zásadní skutečností, zda žalobkyni v rozhodném období vznikl nárok na příspěvek na živobytí či nikoli, neboť na posouzení této otázky závisí, zda je možné získat dávku pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení podle § 33 odst. 2 věty první zákona o pomoci v hmotné nouzi nebo podle § 33 odst. 2 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi. V tomto ohledu dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyni v rozhodném období nárok na příspěvek na živobytí nevznikl, neboť v souladu s § 21 zákona o pomoci v hmotné nouzi nebyl žalobkyni příspěvek na živobytí přiznán, a to z důvodu vysokých příjmů, kdy příjem společně posuzovaných osob převyšoval částku živobytí společně posuzovaných osob. Tato skutečnost s ohledem na výše citovaný § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi neumožňuje žalobkyni získat doplatek na bydlení dle věty první § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť daný nárok je primárně podmíněn právě získáním příspěvku na živobytí. Dle věty druhé § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi je ovšem možné předestřenou podmínku prolomit, pakliže příjem osoby a společně posuzovaných osob přesáhl částku živobytí osoby a společně posuzovaných osob, ale nepřesáhl 1,3 násobek částky živobytí osoby a společně posuzovaných osob. Pokud naopak příjem 1,3 násobek částky živobytí přesahuje, nelze doplatek na bydlení přiznat za žádných okolností.

18. Na základě uvedeného byl proto nárok žalobkyně na dávku pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení posuzován podle § 33 odst. 2 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi, správní orgány tedy zkoumaly, zda příjem žalobkyně a společně posuzované osoby (syna žalobkyně) nepřesáhl 1,3 násobek částky živobytí žalobkyně a společně posuzované osoby.
19. Částka živobytí společně posuzovaných osob byla stanovena ve výši 7 060 Kč, a to na základě následujícího výpočtu. Částka živobytí společně posuzované osoby byla stanovena v souladu s § 24 odst. 1 písm. g) zákona o pomoci v hmotné nouzi, kdy částka živobytí osoby neuvedené v předchozích písmenech tohoto ustanovení činí částku existenčního minima, tj. 2 200 Kč, přičemž tato je zvýšena o částky uvedené v § 25 - 30 zákona o pomoci v hmotné nouzi, v případě společně posuzované osoby konkrétně dle § 29 zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť zdravotní stav osoby vyžaduje podle doporučení příslušného odborného lékaře zvýšené náklady na dietní stravování, tj. + 1 090 Kč, dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi, tj. + 189 Kč, neboť osoba prokazatelně všechny své nároky a pohledávky uplatnila, a dle § 26 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť osoba majetek nemá, tj. + 189 Kč a za účast v evidenci uchazečů o zaměstnání, tj. + 252 Kč. Částka živobytí společně posuzované osoby tak činí 3 920 Kč. Částka živobytí žalobkyně byla stanovena v souladu s § 24 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, kdy částka živobytí osoby starší 68 let činí částku životního minima, přičemž tato může být zvýšena o částku uvedenou v § 29 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Částka živobytí žalobkyně činí 3 140 Kč. Pokud jde o 1,3 násobek výše uvedené částky živobytí společně posuzovaných osob, ten činí 9 178 Kč.
20. Žalobkyně byla v rozhodném období /tj. v souladu s § 10 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi/ příjemkyní starobního důchodu ve výši 11 027 Kč, společně posuzovaná osoba byla poživitelem invalidního důchodu ve výši 5 872 Kč. Příjem společně posuzovaných osob je tvořen z důchodů poskytovaného v rámci důchodového pojištění, proto se v daném případě v souladu s § 9 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi započte 80 % příjmu z důchodů poskytovaných v rámci důchodového pojištění, a z příjmu z pracovní činnosti v smyslu § 9 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, tj. průměrný měsíční příjem společně posuzovaných osob v rozhodném období ve výši 13 519 Kč. Otázkou bylo, zda tento příjem společně posuzovaných osob snížit o přiměřené náklady na bydlení podle § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi.
21. Podle komentáře Zákona o pomoci v hmotné nouzi: Praktický komentář, Wolters Kluwer, Pavelková, Grunerová, Beck, k § 33: „Jedině v případě, že příspěvek na živobytí nebyl osobě přiznán z důvodu, že měla vysoký příjem, resp. její příjem (příjem společně posuzovaných osob) přesáhl částku živobytí, může této osobě nárok na doplatek na bydlení vzniknout i bez nároku na příspěvek na živobytí. A to pouze za předpokladu, pokud tento příjem sice přesáhne částku živobytí, avšak nepřesáhne 1,3násobek částky živobytí osoby (společně posuzovaných osob). Použití tohoto pravidla je vázáno na poměrně široké správní uvážení. Pro zjištění 1,3násobku částky živobytí osoby (společně posuzovaných osob) se počítá s částkou živobytí, která byla určena pro nárok na příspěvek na živobytí podle § 24. Taktéž příjem se pro tento případ započítává z příspěvku na živobytí, tzn. snížený o přiměřené náklady na bydlení (srov. § 9 odst. 2 a 3).“

22. Tento výklad zastává též judikatura Nejvyššího správního soudu (srovnej například rozsudek ze dne 24. 1. 2019, č. j. 7 Ads 396/2018-27). Správný výpočet tedy představuje částka příjmu všech společně posuzovaných osob mínus přiměřené náklady na bydlení, což musí být méně než 1,3 násobek částky živobytí všech osob, tedy konkrétně $13\,519\text{ Kč} - 4\,732\text{ Kč} = 8\,787\text{ Kč}$ a $1,3 \times 7\,060\text{ Kč} = 9\,178\text{ Kč}$. Vzhledem k tomu, že částka 8 787 Kč je nižší než 1,3 násobek částky živobytí ve výši 9 178 Kč, tak žalobkyni vznikl nárok na dávku pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení.
23. Žalobkyně se v žalobě také domáhala zohlednění tzv. odůvodněných nákladů na bydlení, takový postup však není v souladu se zákonem. V rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. 6 Ads 20/2018-32, a ze dne 24. 1. 2019, č. j. 7 Ads 396/2018-27 Nejvyšší správní soud vysvětlil, že: *„[z]ákon o pomoci v hmotné nouzi rozlišuje mezi odůvodněnými náklady na bydlení (§ 34) a přiměřenými náklady na bydlení. Za přiměřené náklady na bydlení jsou dle § 9 odst. 2 zákona považovány odůvodněné náklady na bydlení, avšak pouze do výše 30 % příjmu osoby nebo společně posuzovaných osob, resp. 35 % v hlavním městě Praze. Pro účely zákona o pomoci v hmotné nouzi se přitom zohledňuje příjem, který je snižován o odůvodněné náklady na bydlení, avšak pouze do výše přiměřených nákladů na bydlení. Jinými slovy, jsou-li odůvodněné náklady na bydlení vyšší než přiměřené náklady na bydlení, k rozdílu se při stanovení příjmu nepřiblíží. Příjem vypočtený podle § 9 odst. 2 zákona tak nepředstavuje reálný příjem osoby, jak mylně dovozují stěžovatelka, ale výsledek matematické operace zohledňující právní úpravu v § 9 odst. 1 a 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Pro posuzování nároku na dávky dle zákona o pomoci v hmotné nouzi proto nelze vyjít z představy, že nárok na dávky má ten, jehož výdaje na bydlení jsou vyšší než jeho příjmy, ale je nutné postupovat dle příslušných ustanovení, která výpočet „příjmů“ a „výdajů“ specifickým způsobem upravují. Prosté srovnání odůvodněných nákladů na bydlení a příjmů všech společně posuzovaných osob v rodině stěžovatelky tak nemůže automaticky bez dalšího vést k přiznání doplatku na bydlení.“*
24. Odůvodněné náklady na bydlení budou v řízení o doplatku na bydlení zohledněny, neboť budou zásadní při stanovení konkrétní výše doplatku. Naopak pro účely příspěvku na živobytí počítá zákon o pomoci v hmotné nouzi s tzv. přiměřenými náklady na bydlení, které představují maximálně 35% průměrného měsíčního příjmu. Přiměřené náklady na bydlení (viz § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi) a odůvodněné náklady na bydlení (viz § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi) jsou dva rozdílné pojmy dle zákona o pomoci v hmotné nouzi, a nelze je tudíž zaměňovat.
25. Související žalobní námitky žalobkyně stran nutnosti porovnání příjmu společně posuzovaných osob s odůvodněnými náklady na bydlení jsou proto nepřipadné. Nic nenasvědčuje závěrům žalobkyně, že znění ustanovení § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi je legislativní chybou, kdy je nutné se od zákonného znění odchýlit, v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997 sp. zn. Pl. ÚS 21/96. Podle tohoto nálezu, je nutno rozlišovat případy, ve kterých lze soulad ustanovení právního předpisu s ústavním pořádkem zabezpečit jeho ústavně konformní interpretací a kdy tak učinit nelze a je nutno přistoupit k jeho zrušení. V projednávaném případě však soud neshledal, že by ustanovení § 33 odst. 2 věta druhá zákona o pomoci v hmotné nouzi bylo v rozporu s ústavním pořádkem, postup nastíněný ve zmiňovaném nálezu se proto neuplatní.

26. Pokud jde o námitku žalobkyně spočívající v tvrzení, že je osobou v hmotné nouzi, soud uvádí, že tato je zcela irelevantní, neboť správní orgány v žádném případě nekonstatovaly, že by žalobkyně nebyla osobou v hmotné nouzi, tj. že by obecně nespádala do osobní působnosti zákona o pomoci v hmotné nouzi, pouze konstatovaly, že žalobkyně nesplnila podmínky nároku na dávku doplatek na bydlení podle § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi.
27. Zbylé žalobní námitky nejsou z hlediska řízení o doplatku na bydlení relevantní a svým obsahem spadají spíše do souvisejícího řízení o příspěvku na živobytí, jež však není předmětem soudního přezkumu v projednávané věci, jak již soud uvedl výše.
28. Soud uzavírá s tím, že správní orgány provedly nepřesný výpočet, neboť po zohlednění přiměřených nákladů na bydlení žalobkyně podmínky § 33 odst. 2 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi splňuje. Další požadavek žalobkyně, aby při posouzení podmínek na vznik nároku na doplatek na bydlení správní orgány zohlednily náklady odůvodněné, není v souladu se zákonem a není možné mu vyhovět, jak ostatně zdejší soud ve věcech syna žalobkyně již opakovaně judikoval (rozsudek ze dne 24. 3. 2022, č. j. 2 Ad 17/2020-45, rozsudek ze dne 24. 3. 2022, 2 Ad 19/2020-31, rozsudek ze dne 24. 3. 2022, 2 Ad 27/2020-34).
29. Žalovaný tedy dle Městského soudu v Praze pochybil, pokud při stanovení částky na živobytí od příjmu všech společně posuzovaných osob neodečetl přiměřené náklady na bydlení, jak požaduje zákon a výše uvedená judikatura Nejvyššího správního soudu.
30. Z výše uvedených důvodů Městský soud v Praze zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně měla ve věci plný úspěch a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila proti žalované, která ve věci úspěch neměla. Žalobkyně však žádné náklady řízení neúčtovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. listopadu 2022

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně